

High HighEnd

1999 November 5-7 **Show**

avagy, egy kiállítás hangképei

Az extravagáns úri multság helyszíne a margitszigeti Grand Hotel, azaz a Nagyszálló. A résztvevők, egyik oldalról a zene, a HiFi, a HighEnd szerelmesei, másik oldalról a kiállítók:

Auditorium, Audio Tuning, Datateam, Dunaudio, Etalon, Hang&Technika, L'Auditeur, Magnetron, Merlin Audio, Sony Hungária, Söund Arts Audio, Music Tools, TDL Hungary, TFK Elektronik, Visaton.

Természetesen a hanghoz kell némi leirat is, az audiofil sajtó jeles képviselőitől:

HiFi Choice, Hifi Piac, Gramofon és a Sztereó magazinok.

Be kell vallanom, hogy elszámítottuk az időnket, nem is tudom, miből gondoltuk, hogy egy fél nap elég lesz?! Valószínűleg, a teljes három nap is kevés lett volna arra, hogy mindent és mindenkit alaposan kivesézzünk. Nem titkolt szándékunk volt, hogy örült vállalkozásunk számára, együtt érző lelkeket találjunk (az sem baj, ha még támogatnak is bennünket). Tehát, ilyen orientációval indultunk neki és mellesleg becsüccsentünk mindenhova, ahol még akadt hely. Ebből, azt hiszem már sejtik, hogy a beszámoló sem lesz teljes.

Ami tetszett és ez a tény a show szervezőit dicséri, minden cég külön szobában kapott helyett, de nem közvetlenül egymás mellett, hanem egy szoba távolságra. Így a demonstrációk hangjai nem überelték egymást. Ami viszont nem, hogy többnyire a " mindent a szemnek ill. fülnek, semmit a kéznek" elv működött, sajna, nem mindenhol lehetett körbejárni, megtapogatni a dolgokat. Nézzük, akkor a hallhatót. Talán véletlen volt, talán nem, úgy sikerült, hogy berontottunk a medve barlangjába, azaz, a legendát hallottuk először: az ONGAKU-t és csatolt Audio Note-jait.

Ide kívánczik, egy meglehetősen friss (1999) hír, miszerint az Ongaku és az Audio Note, most voltak láthatóak utoljára együtt. Vagyis Hiroyasu Kondo és Peter Qvortrup útjai végül is különváltak. Úgy tűnik, a két individuális alkotó elképzeléseiből, emberi természetéből fakadó különbségek az évek során tengernyivé duzzadtak, s a továbbiakban nem tudnak, vagy nem akarnak már szövetséget alkotni. Ez azt is jelenti, hogy Kondo san, nemes egyszerűséggel, a saját nevére vette alkotásait, az Audio Note, mint márka, maradt Qvortrup-nál.

A fenti, jobb oldali, fotón talán kivehető, hogy a forrásanyag, a jó öreg LP, a bakelit lemez volt. Sajna, nem írtam föl, így már nem tudom, mi volt, amit hallottunk. No, nem a műfajra nem emlékszem, az klasszikus zene volt, hanem a műre és az előadóra, miután volt egy kis hangkavalkád, nem is csoda. Talán nem volt túl szerencsés ötlet, rátolni a hangdobozokat a falra és ezért éreztem úgy, hogy a zongorának csak klaviatúrája és hátsó lába van. De az is lehet, hogy a bútorszállítók elfelejtették felcepelni a zongora közepét.

A következő szobában egy Audio Note Entry Level fogadta a belépőt, Absolute Zero-ra redukálva, másodfokon. Egészen addig csodálkoztam, - hogy ebből a karcsú jószágból és a beleépített kb. 20 centis mélysugárzóból, honnan jön ekkora basszus - amíg meg nem mondták, hogy ez egy kettéfűrészt exponenciális tölcser, azaz Transmission Line. Azon meg végképp elmeditáltam, hogy ha nem 8 Wattal táplálják, hanem mondjuk 20-al, vajon Hádész is hall belőle valamit ? Tölcsereshez képest, egyáltalán nem *tölcseresen* dolgozott. Gyanítom, hogy a hátrafelé kandikáló nyílásból kitóduló légvonat miatt szorult a kamarazenekar a sarokba.

Ugorgyunk - mondta Pósalaki bácsi. Azon nemes törekvésünk, hogy együtt érző pillantásokat tegyünk zsebre, örültnek alig tűnő vállalkozásunk miatt, az első néhány kör után megdőlni látszott. De aztán megpillantottam egy ismerős arcot és utána eredtem. No mit gondolnak, hol kötöttem ki ? Hát, ahol el kellett volna kezdenem,

az **ETALON**-nál. Az ismerős úr, ugyanis Sallay László volt, az Etalon Acoustics Ltd. igazgatója. Természetesen, itt minden saját fejlesztés, tervezés és kivitelezés.

A készülékek külalakja inkább nevezhető puritánnak, mint ezoterikusnak, nem úgy a hangdoboz. Első látásra - bocs, hallásra - szerelem. És miután megszólal, feledkezik el a földi halandó, még önmagáról is. Én ugyanis, azon nyomban Rio de Janeiro-ban éreztem magam, vagy pontosabban, Ipanama-ban. A dal, egy kb. 30 éves szerzemény, ugyanis az ipanamai lányról szólt, aki korához képest fantasztikus formában van, most is.

Igazság szerint, egy kicsit elfogult vagyok az Etalon Kft. termékeit illetően. Az vesse rám az első követ, akinek a szíve nem kezd el piros-fehér-zöld színekben világítani, amidőn, a sok külhoni cucc között, egy magyar származású rendszer sikerét láthatja, hallhattja. Az én különbejáratú, szubjektív véleményem szerint, igenis, siker. Legenda ide, legenda oda - ami nem azt jelenti, hogy nem tiszteltem Hiroyasu Kondo és Peter Qvortrup munkásságát - én biza' jobbnak ítélem az **Integral 1A - Songer 2** párost. Minden embernek - így nekem, a technokratának is - lehetnek elképzelései az ideális megoldást illetően. Hiszen ez a motorja az egésznek, no meg még valami, a zene és az ő szeretete. S, ha ebből a nézőpontból szemlélem a dolgot, akkor értem, hogy az Etalon miért söpört be jónéhány **Diaphason D'Or** díjat, amit az egyik legrangosabb európai zenei folyóirat adományoz minden évben a legkiválóbb zenei produktumoknak. Figyelték, **zenei !** és miután a Sallay család apraja-nagyja aktív kapcsolatban áll a zenével, így az alap adott.

Egy bizonyos, én eddig, bipoláris, tiszta "A" osztályú végfokot, ilyen precizitással, ilyen elementaritással, még nem hallottam szólani. Itt minden a helyén, és nem a sarokban, volt. Egész egyszerűen, a zenészek ott voltak az orrom előtt, mit az orrom előtt, körülöttem. Amikor megszólalt a szaxofon, szinte éreztem a hangszerből kiáramló levegő fuvallatát. Egyszóval megfogott, legyűgözött, megborultam, mint a Postamaci. Számomra tényleg Ő az etalon, és MAGYAR !

A múlt idézés és (egykori) szerkesztő társaim bemutatkozása után, elmeséltük örült vállalkozásunkat Sallay Lászlónak, és még csak meg se rökönyödött rajta, sőt, jónak ítélte az ötletet.

Nyilván kitalálták, hogy a fenti fotó nem az egyébként csinos hölgy, hanem a nyomtatott laptárs miatt került ide. Itt mondanám el, hogy fotóink minősége, önhibánkon kívül ilyen, ugyanis, mostoha fényviszonyok mellett, ellenfényben, elég nehéz profit alkotni. Ha nem látnák pontosan, segítek, az asztalon lévő guttenbergák, a **Hi-Fi Piac** felségjelet viselik. A lap jelenlévő szerkesztőjével (Mészáros Szabolcs) beszélgetve körvonalazódtak az azonosságok: ők is függetlenként tevékenykednek, a zene megszállotjaiként és immáron a 22. alkalommal jelent meg a magazin.

Ez a nagyranőtt csigabiga a **Hang&Technika** standján fújta a magáét. Sajnos Huszti Zsolt legújabb üdvöskéjét az **Enigma 2**-t, nem sikerült lencsevégre kapnunk. Az ok rendkívül egyszerű: nem fértünk oda, annyian voltak. A hangját, viszont szinte mindenhol lehetett hallani, érdekes módon, mindenütt jelen volt. Csodálkoznék is rajta, ha nem ismerném Zsolt vesszőparipáját, az omnidirekcionális sugárzással kapcsolatosan. Az ötlet nem saját, ez a Shahinian filozófiája, a hangsugárzó készlet a Roksan ROKone készlete, a felépítése viszont A'la Huszti. Ez ugyanis egy sajátos keveréke a transmission line-nak és a reflex doboznak. A műtét sikerült, a pácienst életben van és nem is akármilyen virgonc. Hihetetlen méretű sztereo szinpad és a hangszórók méretét meghazudtoló igen tetemes mennyiségű basszusok. Ja, és ugyancsak ROKone-ságban van a zenével.

Remélem, ez a rövid séta egészségükre vált. Sajnos, a lényegét, a hangokat nem tudtuk magunkkal hozni, a szubjektív élmények reprodukálását sem a mostani, sem a jövőbeli technika, nem tudja lehetővé tenni.